

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2719201710
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2719201710.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a členov senátu JUDr. Kataríny Slováčekovej a JUDr. Daniela Ilavského v právnej veci žalobkyne: S. N., nar. X. O. XXXX, bytom B., O. D. XXX/X, zast. splnomocnenkyňou: Sidor a partneri, s. r. o., Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970, proti žalovanej: TELERVIS PLUS a.s., Bratislava, Staré Grúnty 7, IČO: 35 717 769, zast. splnomocnenkyňou: STRELÁK & Partners, s. r. o., Bratislava - mestská časť Ružinov, Záhradnícka 46, IČO: 52 451 747, o 200 eur a príslušenstvo, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 19. mája 2020 č.k. 7Csp/70/2019-44, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .
- II. Žalovanej sa priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej 200 eur titulom primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoOS“), pretože žalovaná zodpovedá za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne. Zároveň rozhodol aj o priznaní žalovanej nároku na náhradu trov konania voči žalobkyni s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne aplikáciou ust. § 2 ods. 2, § 52 ods. 1 a § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „O.z.“), § 3 ods. 1 a 5 ZoOS a § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), pričom rozhodnutie o trovách konania odôvodnil aplikáciou ust. § 255 ods. 1 a 2 C.s.p. zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Vecne dôvodil tým, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená dňa 23. júla 2013 zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 120132019, na základe ktorej poskytla žalovaná ako veriteľka žalobkyni ako spotrebiteľke úver 1.100 eur za odplatu 418 eur, pri uvedenom RPMN: 67,70 a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť celkovú sumu 1.518 eur v splátkach za 13 mesiacov (3 x 5,50 eur; 10 x po 150,15 eur mesačne). Žalobkyňa zaplatila celkovo 766,70 eur (z reálne poskytnutej sumy 1.100 eur), splátky nerealizovala riadne a včas, preto veriteľka zosplatnila celý úver ešte v roku 2015. Žalobkyňa sa v tomto konaní domáha plnenia titulom finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 ZoOS, preto sa súd prvej inštancie najprv obligatórne vypořiadal s tým, či sú splnené hmotnoprávne podmienky predmetného ustanovenia. Dal za pravdu žalobkyni, že je bez právneho významu, či ujma jej (spotrebiteľke) reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Účelom inštitútu finančného zadostučinenia je nahradiť určitú ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Z ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS vyplýva, že žalobkyni ako spotrebiteľke prináleží právo požadovať primerané finančné zadostučinenie len ak (1) úspešne uplatní svoje právo na

súde, (2) súčasne preukáže, že žalovaná skutočne porušila niektorú z povinností, ktoré jej ukladá zákon a (3) že toto porušenie je spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľke ujmu a ak preukáže príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a spôsobilosťou ujmy. Len pri kumulatívnom splnení uvedených troch podmienok je možné uvažovať o nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie. Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy. Prvou podmienkou pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je „úspešné uplatnenie“ porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Z tohto vyplýva, že k uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek, ale až po preukázateľne úspešnom uplatnení práva (povinnosti). Súd prvej inštancie vychádzal z myšlienkového pochodu, že pod „uplatnením práva“ sa má na mysli niečo žiadať. Ďalej, že slovné spojenie „úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti danej zákonom č. 250/2007 Z.z.“ sa má vykladať tak, že spotrebiteľ bude osobitne žiadať súd rozhodnúť samostatným výrokom o tom, že bolo porušené jeho právo či povinnosť v zmysle cit. zákona a to vo forme (v tomto konkrétnom prípade) určenia neplatnosti odplaty 418 eur za úver, určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, t.j. pojem „úspešné“ uplatnenie si súd prvej inštancie vyložil tak, že súd prvej inštancie jeho žalobnej žiadosti vyhovie. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplýva až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej (v tomto prípade v konaní sp. zn. 7Csp/3/2016). Z obsah spisu sp. zn. 7Csp//2016 mal súd preukázané, že žalovaná sa žalobou voči žalobkyni domáhala v uvedenom konaní zaplata sumy 751,30 eur a príslušenstva titulom nesplateného úveru čerpaného na základe spotrebiteľského úveru. Po písomnom vyjadrení žalobkyne v rámci obrany voči žalobe (v konaní sp. zn. 7Csp/3/2016) odkazujúc z jej pohľadu na nedostatky predmetnej zmluvy jej formálnosť, bezúročnosť a bezpoplatkovosť, zobrala žalovaná žalobu čo do zaplata 418 eur späť, preto súd prvej inštancie zastavil konanie v časti 418 eur z dôvodu čiastočného späťvzatia a nie z dôvodu, že by zmluva bola bezúročná a bez poplatkov. Vo veci sp. zn. 7Csp/3/2016 prvoinštančný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni (pozn.: tu obidve v opačnom procesnom postavení) 333,30 eur a príslušenstvo v splátkach po 30 eur a odvolací súd priznal v uvedenom konaní žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania vo výške 11,28 % z dôvodu čiastočného späťvzatia žalobkyne kvalifikovaného, ako jej zavinené konanie. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci vedenej pod sp. zn. 7Csp/3/2016 v merite rozsudkom č. k. 7Csp/3/2016-42 z 18. júla 2017 v spojení s opravným uznesením č. k. 7Csp/3/2016-50 z 18. júla 2017. Vo výroku II. predmetného rozsudku súd vo zvyšku žalobu zamietol (v sume prevyšujúcej 751,30 eur, t.j. v časti 418 eur), ale vo vyššie uvedenom opravnom uznesení súd predmetný výrok II. rozsudku zrušil z dôvodu jeho nadbytočnosti, lebo už skôr samostatným uznesením zastavil konanie v časti zaplata 418 eur. Priznaná suma 333,30 eur predstavovala rozdiel žalovanej sumy 751,30 eur a sumy 418 eur, v ktorej bola žaloba vzatá späť pred prvým pojednávaním. Súd prvej inštancie dal zároveň do pozornosti, že právny názor o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru pre absenciu špecifikácie mesačnej splátky v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) z.č.129/2010 Z.z. bol prekonaný (podporne poukázal na rozsudok KS v Trnave, č. k. 10Co/217/2018-116 z 20. novembra 2019, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. zo dňa 5. septembra 2019). Žalobkyňa sa v rámci konania sp. zn. 7Csp/3/2016 nedomáhala (protinávrhom), ako spotrebiteľka určenia, že spotrebiteľský úver je bez úrokov a bez poplatkov, neplatnosti zmluvy v časti odplaty za úver v sume 418 eur, resp. bezdôvodného obohatenia (že by zaplatila viac než vyčerpala), ako to vyplýva z obsahu rozsudkov, na ktoré žalobkyňa v konaní poukazuje (viď. ods. 2.4 odôvodnenia napádaného rozsudku súdu prvej inštancie). V konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 7Csp/3/2016 žalobkyňa bola úspešná v časti 418 eur, v ktorej časti zobrala (tu) žalovaná žalobu späť, ale nakoľko si neuplatnila ako spotrebiteľka na súde aj porušenie jej práva alebo povinnosti danej ZoOS (viď. ods. 17. až 19.1. odôvodnenia napádaného rozsudku súdu prvej inštancie), nespĺnila už prvú hmotnoprávnu podmienku na domáhanie sa finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 ZoOS. Úspech žalobkyne bol v konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp/3/2016 v časti 418 eur (práve pre späťvzatie) odmenený tým, že jej boli priznané trovy konania vo výške 11,28 %. Nakoľko žalobkyňa nespĺnila už prvú podmienku, pričom v zmysle § 3 ods. 5 ZoOS (viď. ods. 17 odôvodnenia napádaného rozsudku) musia byť kumulatívne splnené všetky tri podmienky, súd už existenciu druhej a tretej podmienky neskúmal. Po čiastočnom späťvzatí v konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp/3/2016 (suma 418 eur - odmena za poskytnutie úveru), predmetom konania ostal len dôvodne uplatnený nárok (suma 333,30 eur) ako rozdiel vyčerpanej a splatenej sumy dlžníčkou (tu žalobkyňou), súd prvej inštancie nemal dôvod ex offio skúmať spotrebiteľskú zmluvu a teda sa ani v konaní sp. zn. 7Csp/3/2016 nezaoberal otázkou, či žalovaná porušila niektorú z povinností daných ZoOS a uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 333,30 eur, lebo žalovaná ako veriteľ mala na ňu zákonný nárok. Žalobkyňa v tomto konaní (sp. zn. 7Csp/70/2019) nepreukázala porušenie niektorej

z povinností žalovanej, preto sa súd prvej inštancie už nezaoberal ani treťou podmienkou, či porušenie bolo spôsobilé privodiť žalobkyni ako spotrebiteľovi ujmu. K tvrdeniu žalobkyne o existencii objektívnej spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v jej súkromnom živote tým, že sa znížila jej životná úroveň konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala tvrdenie o znížení jej životnej úrovne (napr. že by zaplatila vyššiu sumu, než ktorú mala, že by zaplatila vyššiu sumu než vyčerpala), na druhej strane práve žalovaná nemá doposiaľ preukázateľne zaplatenú celú výšku poskytnutého úveru.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v celom rozsahu odvolanie žalobkyňa z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p., pretože súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa pod uplatnením práva myslí niečo žiadať, ďalej že spotrebiteľ bude osobitne žiadať súd o rozhodnutie samostatným výrokom o tom, že bolo porušené jeho právo či povinnosť a že súd jeho žiadosti vyhovie. Predmetné závery súdu prvej inštancie sú zjavne nesprávne a mylne interpretujú aplikovanú právnu normu. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku (rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 7. decembra 2017, sp. zn. 3Co/101/2017, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 22. augusta 2019, sp. zn. 4Co/124/2019). Z citovanej súdnej praxe je tak zrejmé, že podmienka úspešného uplatnenia práva je splnená nielen vtedy, ak spotrebiteľ sám aktívne iniciuje súdne konanie o ochranu jeho práv, ale aj v prípade, ak sa bude úspešne brániť v konaní, v ktorom si veriteľ (resp. dodávateľ vo všeobecnosti) uplatní nároky zo spotrebiteľskej zmluvy a tieto budú zamietnuté. Rovnako to bolo aj v tomto prípade. Žalovaná si v predchádzajúcich konaniach uplatnila voči spotrebiteľovi (žalobkyni) sumu vo výške 751,30 eur, pričom súd jej v konaní sp. zn. 7Csp/3/2016 priznal iba 333,30 eur. Dôvodom nepriznania celej požadovanej sumy bola práve bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (hoci žalovaná zobrala žalobu späť, bolo to v dôsledku procesnej obrany žalobkyne), preto je podmienka podľa ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS daná. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru bola jasne konštatovaná v bode 24 odôvodnenia rozsudku 7Csp/3/2016. Súd prvej inštancie teda na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom zistený skutkový stav nesprávne právne posúdil. Žalobkyňa zároveň poukazuje na to, že súd prvej inštancie vo veci sp. zn. 7Csp/3/2016 vyriešil otázku hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu (t. j. bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru), preto nemohol súd v tomto konaní prijať iný záver a úver za bezúročný nepovažovať. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 31. januára 2012, sp. zn. 1Cdo/44/2010 uviedol: „Pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, súd v tomto ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama), je týmto vyriešením viazaný (ustanovenie § 159 ods. 2 O.s.p. predstavuje totiž vo vzťahu k ustanoveniu § 135 ods. 2 druhá veta O.s.p. osobitnú procesnú úpravu). Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru ohľadom existencie, resp. neexistencie uloženej povinnosti medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté. „Nález Ústavného súdu SR zo dňa 20. januára 2010, sp. zn. II. ÚS 349/2009 uvádza: „ Treba konštatovať, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom.“ Pokiaľ už bola v občianskom právnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením (uznesenie NS SR 1Cdo 44/2010). Z uvedeného vyplýva, že hoci strany sporu nie sú viazané dôvodmi odvolania, platí, že pokiaľ došlo k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu (v tomto prípade bezúročnosť úveru), nie je možné v ďalšom (inom) súdnom

konaní posúdiť predmetnú otázku hmotnoprávneho vzťahu inak, ale je potrebné ju mať za vyriešenú spôsobom, ako o nej rozhodol súd v pôvodnom konaní. Za tohto stavu neobstojí preto argumentácia súdu prvej inštancie (bod 19.2 odôvodnenia), že právny záver o bezúročnosti úveru pre absenciu špecifikácie mesačnej splátky bol prekonaný, pretože záver súdu v konaní 7Csp/3/2016 je potrebné rešpektovať z dôvodu, že sa ním vyriešila otázka hmotnoprávneho vzťahu. Bol to práve žalobca, ktorý v pôvodnom konaní poukázal na bezúročnosť úveru, v dôsledku čoho potom žalovaný bral žalobu späť a v konečnom dôsledku súd bezúročnosť úveru potvrdil. Z uvedeného potom vyplýva, že aj keby žalovaná (účelovo) nezoberala žalobu späť, žaloba by bola aj tak zamietnutá. Žalobkyňa sa ochrany svojich práv (resp. porušenia povinností veriteľa) domohla. V konečnom dôsledku platí, že súd prvej inštancie vo veci sp. zn. 7Csp/3/2016 konštatoval porušenie povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, teda došlo k porušeniu povinností veriteľa (resp. práva spotrebiteľa na informácie), čím bol naplnený predpoklad podľa ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS a takto ustálenú otázku hmotnoprávneho vzťahu už nie je možné dodatočne meniť ani s odkazom na neskoršiu judikatúru, ktorá obdobnú vec v iných prípadoch posúdila odlišne. Z týchto dôvodov sa žalobca domnieva, že došlo aj k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože súd prvej inštancie v rozpore s čl. 2 ods. 2 C.s.p. nerešpektoval právne závery Najvyššieho súdu a Ústavného súdu SR v obdobných veciach týkajúce sa rešpektovania skoršieho posúdenia otázky hmotnoprávneho vzťahu strán sporu, pričom tento odklon kvalifikovane nezdôvodnil.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 C.s.p.) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody, preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 C.s.p.

4. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne ak žalobu zamietol a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľkou.

5. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zistil skutkový stav, vec správne posúdil aj po právnej stránke, svoje rozhodnutie náležite, zrozumiteľne odôvodnil, odvolací súd sa tak stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a za účelom vysporiadania sa s odvolacími námietkami žalobkyne odvolací súd uvádza nasledovné.

9. Ťažiskom tvrdenia odvolateľky bolo to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je založený na nesprávnej interpretácii zákona o ochrane spotrebiteľa, v dôsledku ktorej nebola v spore úspešná.

10. Odvolací súd má však za to, že prvoinštančný súd aplikoval a interpretoval na vec vzťahujúce sa ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa spôsobom, ktorý nie je arbitrárny. Pre vyvodenie svojho záveru o zamietnutí žaloby odvolateľky vychádzal z hypotézy právnej normy, ktorá ráta s úspešnosťou

spotrebiteľky v spore, v ktorom ide o porušenie spotrebiteľských práv. Ide o zákonom stanovený predpoklad pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorý však vo veci odvolateľky splnený nebol.

11. Okresný súd Skalica v konaní sp. zn. 7Csp/3/2016 nemal dôvod podrobiť zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 120132019 súdnemu prieskumu z hľadiska bezúročnosti a bezpoplatkovosti, pretože žalovaná (v uvedenom konaní v postavení žalobkyne) vzala žalobu v časti úrokov z úveru ako aj poplatkov v celkovej výške 418 eur späť (čo nemožno hodnotiť ako jej účelové konanie, ale ako jej procesné právo, ktoré vyplýva z C.s.p.) a súd prvej inštancie uznesením č.k. 7Csp/3/2016 konanie v uvedenej časti zastavil, preto o uvedenom žalobnom nároku žalovanej (v uvedenom konaní v postavení žalobkyne) z hľadiska hmotnoprávneho meritórne rozhodnuté nebolo.

12. Vzhľadom k vyššie uvedenému treba konštatovať, že odvolateľka nemala úspech v spore (pozn.: v konaní sp. zn. 7Csp/3/2016, tzn., že na súde prvej inštancie ako spotrebiteľka úspešne neuplatňovala porušenie práva, resp. povinnosti ustanovenej ZoOS a osobitnými predpismi) z ktorého malo vyplývať porušenie jej spotrebiteľských práv, čo vylučuje úspech pokiaľ ide o nadväzujúci nárok na primerané finančné zadosťučinenie v tomto spore z titulu porušenia jej spotrebiteľských práv v konaní sp. zn. 7Csp/3/2016. Relevantný je len procesný výsledok sporu a nie to, z akého dôvodu bola žaloba zamietnutá, resp. vzatá úplne alebo čiastočne späť.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným právnym posúdením sporu, s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument o opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ÚS SR II. ÚS 78/2005).

14. Na základe uvedených skutočností odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie použitím citovaného ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

15. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola úspešná v odvolacom konaní podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. vznikol jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania, preto jej bol voči žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

16. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3 : 0 (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zmien a doplnení; § 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.